

Porretta Soul Festival

durf, doorzettingsvermogen en een beetje geluk

Don Bryant en Graziano Uliani - © Art Tibaldi / archief Graziano Uliani

door Peter Jacobs

Vanaf de vlieghaven in Bologna is het tien minuutjes met de taxi naar het centraal station en daarna is het een uurtje trein tot in Porretta Terme. Onderweg geniet je van een spannende treinreis. Het natuurschoon van de regio Emilia-Romagna, de kronkelende rivieren die het spoor meerdere malen kruisen, het verrassende licht- en donkerspel als de trein doorheen de ontelbare korte tunneltjes rolt, een tocht die het wondermooie Apennijnen-gebergte doorklieft en de valleien en bergwanden volgt. Een mooiere weg naar een festival kan je niet voorstellen.

In Porretta loop je het stationsplein over en terwijl je op de Solomon Burke Bridge (officiële naam) loopt om de rivier Reno over te steken, kijk je al tegen een prachtige twee verdiepingen hoge muurschildering van Bobby Rush en Vasti Jackson aan. Je steekt de hoofdstraat over en links langs Bar-Hotel Roma loop je het Rufus Thomas Park in (officiële naam), een stenen amfitheater waar het ondertussen wereldberoemde Porretta Soul festival plaatsvindt. Dit is het enige Europese festival dat vier avonden volledig is gewijd aan rhythm-and-blues en soul. Dit jaar viert het festival van 20 t.e.m. 23 juli zijn 35-jarig jubileum. Met namen als Bobby Rush, John Németh, The Bo Keys, Curtis Salgado, The Blues Paddlers, Mighty Mo Rodgers samen met Sax Gordon én Luca Giordano, Robin McKelle én de Lehmanns Brothers heeft muzikaal directeur Graziano Uliani opnieuw een prachtig programma samengesteld.

Het zal de negende keer zijn dat ik het festival bezoek. De eerste keer was in 2005. Dat jaar zag ik o.a. Billy Preston, Isaac Hayes & The Movement en Booker T & The MG's live aan het werk! Soulsville, Europe is ondertussen uitgegroeid tot een internationaal festival. Muzikanten staan te springen om er te mogen spelen vanwege de gemoedelijke

sfeer. Porretta is een pittoresk stadje. Tijdens het festivalweekend ondergaat het een metamorfose. Alle handelaren toveren de vitrines van hun winkel, restaurant of modezaak om tot een klein soulmuseum. Allerhande memorabilia van de afgelopen 35 jaar worden tentoongesteld en de plaatselijke fotograaf toont zijn werk met foto's van Solomon

Burke, Wilson Pickett, James Carr, Chaka Kahn en honderden andere artiesten die hier optreden. Overdag is er een non-foodmarkt in de hoofdstraat Via Mazzini en op de Piazza della Libertà vanaf de late namiddag een 'soulfoodmarkt' met kraampjes die hapjes en plaatselijke voedingswaren verkopen. Op de Rufus Thomas Café Stage treden

“Je kan je dromen niet najagen, denkend dat je er geld mee zult verdienen.”

vanaf 11 u. vaak artiesten op, meestal in andere samenstellingen dan ze in de avonduren op het grote podium doen. Er wordt ook de kans gegeven aan plaatselijke en Europese soulbands.

Je loopt er de artiesten tegen het lijf. Je gaat bijvoorbeeld op een bankje zitten en plots komen Fred Wesley, Toni Green, Sir Mack Rice, Selassie Burke of Jimmy Hall naast je zitten. Maar je maakt ook een praatje met de plaatselijke bewoners, jong of oud. Overdag is het lekker chillen op het terras van Bar Roma of je gaat wat eten bij de Califfo, de plaatselijke Ierse Pub of je drinkt een subliem Italiaans wijntje in de bar van de burel. Om 19 u. trekken alle muzikliefhebbers naar het Rufus Thomas Park waar het hoofd- en avondprogramma begint, en dat vier dagen lang. De hitte is weg, de zon zakt langzaam achter de bergen en zorgt voor een extra sfeerbelichting die onbeschrijflijk mooi kan zijn. Iedereen neemt plaats in het amfitheater of op het groen eromheen. Het podium is 25 cm. hoog, er is geen frontstage, er staan geen hekken en er is geen security. De mensen zitten en luisteren, zijn stil en aandachtig als een artiest zijn ding doet en enthousiast als het moment het toelaat. Respect is in Porretta een woord dat iedereen apprecieert. Je voelt je er onmiddellijk thuis. Het is er warm in de brede zin van het

woord en de kwaliteit van de muziek is formidabel. Het is verslavend. En weet je wat nog? Het is er altijd droog tijdens het festivalweekend. Op 34 jaar heeft het één keer geregend en dat was toen The Bar Keys het festival in 2012 afsloten met een prachtige versie van Prince's 'Purple Rain' en dat waren na uitgebreid onderzoek welgeteld 17 druppels. Ik was erbij en heb het laten bevestigen door organisator Graziano Uliani. Die laten we hier verder graag aan het woord...

De wonderjaren

Het was de gouden periode van soul muziek, 1966/1967, Graziano was net geen achttien jaar. Hij luisterde naar de Engelse beatbands die toen populair waren. Maar toen hij rhythm-and-blues hoorde, liet dat hem niet meer los. Hij luisterde voortdurend naar zijn favoriete muziek en ontdekte de fascinerende geïmpassieerdheid. Het waren voorname Otis Reddings stem en de fraseringen van de blazerspartijen. Daarnaast was hij weg van instrumentale bands en artiesten

als King Curtis, The Mar Keys, Willie Mitchell en Booker T & The MG's. Op live-gebied was het maar mager in Italië. Het enige concert van een soulartiest dat Graziano in die tijd bijwoonde, was een show van Wilson Pickett in 1968 op het Sanremo festival.

Graziano Uliani en Solomon Burke - © archief Graziano Uliani

Hij zong er 'Deborah' (gedeeltelijk in het Italiaans), maar het was jammer genoeg geen memorabel concert door de zeer slechte akoestiek van de sporthal in Bologna.

Je was gebeten door de soul-microbe. Wilde je deze muziek louter promoten, of had je de drang om in de muziekwereld te gaan werken?

Nee, helemaal niet. Ik verkocht advertentieruimte voor de Gouden Gids. Daarna werd ik streekmanager voor een aantal belangrijke magazines. Pas in 1998 ben ik gaan werken voor het management van Andrea Bocelli. Tien jaar eerder had ik wel vriendschappelijk met Zucchero samengewerkt, aan het begin van zijn carrière. Daar leerde drummer, producer en manager Michele Torpedine kennen, ook een soulliefhebber, en zodoende vond ik vruchtbare grond.

Even terug in de tijd. In 1986 ging je naar Zurich voor een concert van Solomon Burke. Hoe verliep dat?

Op 21 december 1986 ging ik inderdaad naar Zurich voor een concert van Solomon Burke én Nina Simone. Ik had geen ticket en terwijl ik op zoek was naar het ticket office in het Kongress Palace stopte daar ineens een limousine en daar stapte een gigantische man uit, gekleed in een elegant maffiakostuum. Solomon Burke! Ik wilde graag op de foto met hem, dus verzon ik

een krankzinnige leugen. Ik zei: "Ik ben een Italiaanse fan en de oprichter van de Solomon Burke fanclub." Hij was heel aardig en tijdens het concert riep hij me op het podium en introduceerde hij mij aan het publiek. Solomon zei: "Dit is de president van mijn Italiaanse fanclub en hij neemt me mee om daar te concerten." Als streekmanager voor een advertentie bureau voelde ik me helemaal niet op mijn plaats! Maar ik wilde hem natuurlijk ook niet teleurstellen, dus terug thuis stichtte ik Sweet Soul Music, een vereniging met het doel soulmuziek te promoten in Italië. Ik ontmoette hem opnieuw in Zwitserland tijdens de Rounder-tour in maart 1987. Een prachtige tour met Solomon Burke, Irma Thomas, Johnny Adams en The Neville Brothers. En daar explodeerde mijn passie pas echt!

Je richtte dus de non-profit vereniging Sweet Soul Music op, samen met muziekjournalist Gianni Del Savio. Vertel...

In eerste instantie wilde ik het goed maken omdat ik had gelogen tegen Burke. We publiceerden elk kwartaal het fanzine 'Soul News'. In maart 1987 benaderde ik Michele Torpedine, de manager van de toen nog onbekende Zucchero en ik stelde hem voor om de Memphis Horns te contacteren voor diens album 'Blue's'. Dat deed hij en het werd een groot succes. Het album verkocht 1,5 miljoen keer! In november van dat

Graziano Uliani en Rufus Thomas in Memphis, 1989 - © archief Graziano Uliani

Graziano Uliani, James Carr en Zucchero - Porretta, 1992
© Luciano Morotti / archief Graziano Uliani

jaar wist ik televisie-anker Renzo Arbore te overtuigen om Solomon Burke uit te nodigen voor zijn eerste uitzending van DOC, een cultshow op nationale televisie (RAI 1987 – 1989). Het had een format als BBC's 'Later with Jools Holland'. Het werd live opgenomen in Hotel Castanea, hier in Porretta!

Dus je overtuigde Zucchero om Andrew Love en Wayne Jackson (The Memphis Horns) op zijn album 'Blue's' te laten spelen?

Toen ik terugkwam van Zurich, na mijn ontmoeting met Solomon Burke, contacteerde ik Torpedine en stelde hem voor een duet van Zucchero met Solomon Burke op te nemen, maar dat lukte agendagewijs niet. Daarom stelde ik hem voor om The Memphis Horns te contacteren. Ik overtuigde hem door te zeggen dat ze al opnames hadden gemaakt met Sting en Robert Cray. Ik blufte maar wat want ik wist niet eens waar ik ze moest vinden, ik had ze nog nooit ontmoet! Gelukkig hielp de platenmaatschappij Polygram me daarbij.

Is de organisatie Sweet Soul Music nog altijd non-profit?

Het feit dat ik streekmanager was van een grote advertentiemaatschappij gaf me die mogelijkheden. Tussen mijn cliënteel zaten belangrijke mensen die sympathie hadden voor wat ik deed en mijn eerste stappen een warm hart toedroegen. De vereniging is non-profit gebleven, maar moest uiteraard winst maken om verder te kunnen investeren. Je kan je dromen niet najagen, denkend dat je er geld mee zal verdienen! Om 'onbekende' artiesten als

James Carr of Eddie Hinton naar een groot publiek te brengen, heb je geld nodig, want daar zit geen winst in... Ze brengen kwaliteit, maar staan niet in de hitparades... Eigenlijk is het economische zelfmoord. De grote festivals trokken B.B. King of Prince aan, ik kwam met Dan Penn en James Govan, begeleid door muzikanten die met Otis Redding opnamen. Kwaliteit gaat vaak niet samen met kassa-inkomsten! Maar ik ben wel heel trots dat ik het allemaal klaarspeelde! Na de successen van Zucchero en het concert met Solomon Burke (uitgezonden op nationale tv) had ik een behoorlijke reputatie opgebouwd. Ik werd plots gecontacteerd door promotors, managers en artiesten die droomden van een samenwerking. Maar ik had slechts één doel: plezier maken, mijn idolen naar mijn stad halen en gewoon mijn job blijven doen als advertentiemanager om mezelf en mijn familie te onderhouden. Na 35 jaar heeft de vereniging zichtbaarheid, maar vooral geloofwaardigheid opgebouwd.

Contacten en nieuwe vriendschappen

Zijn durf, doorzettingsvermogen en natuurlijk ook een beetje geluk zorgden ervoor dat Graziano in ijf tempo nieuwe contacten legde. Deze groeiden uit tot levenslange vriendschappen. De eerste week van december 1987 reisde hij voor het eerst naar de VS op uitnodiging van trompettist Wayne Jackson van The Memphis Horns. Hij had Jackson een paar keer ontmoet tijdens tours in Italië met Zucchero.

Wayne Jackson, Graziano Uliani en Willie Mitchell - Memphis, 1987
© archief Graziano Uliani

Hoe verliep je eerste 'verkenning' in de VS?

Wayne Jackson woonde toen in Nashville. Hij had een week voor me uitgetrokken en elke dag leerde hij me nieuwe plaatsen kennen en stelde hij me voor aan mensen uit de muziek-industrie. Ik ontmoette Jerry Lee Lewis, de familie van Buddy Killen (manager van Joe Tex), Norbert Putnam (de bassist van Elvis) en saxofonist Jim Horn. Daarna nam hij me mee naar Muscle Shoals en stelde hij me voor aan gitarist Jimmy Johnson, muziekjournalist Dick Co-

per en producer Rick Hall. Wayne zei: *"He's the usual asshole, hij heeft nooit tijd voor mij!"* We aten catfish in het plaatselijke muzikantenrestaurant. Op een avond reden we naar Jackson, Tennessee waar saxofonist Andrew Love speelde met The Radiants uit Memphis. Het was een 'whites only'-club en de enige zwarte was Andrew! Dat vond ik vreemd, maar ook wel grappig!

De dagen erna had Wayne het te druk en ik besloot om alleen naar Macon te gaan, de stad

waar Otis Redding had geleefd. Ik ging op goed geluk, maar ik wist natuurlijk wel dat 10 december 1987 de twintigste verjaardag van Reddings overlijden was. En ik verwachtte dat de stad Macon toch wel een herdenking zou houden. Aan de poorten van de stad was een 'Welcome Center', maar de persoon die daar werkte wist niet eens wie Otis Redding was. Verbaasd reed ik het centrum van de stad in. Ik zag in het stadspark een groep mensen staan. Het was de familie Redding, met een televisieploeg erbij! Ik stapte op ze af en stelde me voor. Voor de kranten en televisie was het gelijk een nieuwsprimeur dat hier iemand uit Europa aanwezig was om het overlijden van Otis Redding te herdenken! Dus CNN interviewde me voor tv en de volgende dag belandde ik op de voorpagina's van The Atlanta Journal en de Macon Telegraph! Ik herinner me niet meer hoe het kwam, maar na de viering, speeches en interviews bevond ik me plots in de rij auto's die naar de 'Big O Ranch' reden, het landgoed van de familie Redding. Daar werd een kleine

“Kwaliteit gaat vaak niet samen met kassa-inkomsten!”

ceremonie gehouden rond het graf van Otis en vervolgens werd iedereen uitgenodigd in het prachtige huis. Otis' vrouw Zelma en de kinderen Karla, Dexter en Otis III verwelkomden me hartelijk. Daar leerde ik ook Demetria kennen, een dochter die na de dood van Otis werd geadopteerd. Otis' hele familie was daar: zijn ouders, zijn broer Rodgers en zijn zussen. Ook zijn beste vriend en tourmanager Earl 'Speedo' Sims en manager Alan Walden waren aanwezig. Het was overweldigend. Ik ben ze later nog minstens vier of vijf keer gaan bezoeken.

Je beloofde Zelma een festival te organiseren in Otis' naam. Was je dat van plan of had je weer een te grote mond?

Ik was zo opgewonden. In een moment van euforie vertelde ik de weduwe dat ik iets ging doen om de nagedachtenis van Otis te eren. Maar het enige wat me op dat moment lukte was om mijn hond Zelma te noemen (*lacht*). Maar in 1988 lukte het wel en ik organiseerde het festival en noemde het een 'tribute voor Otis Redding' en in 1990 wist ik de gemeenteraad van Porretta te overtuigen om de straat waarin ik woonde Otis Redding Straat te noemen.

Maar je was nog niet klaar in de VS?

Neen, na mijn bezoek aan Macon en de Reddings ging ik terug naar Nashville naar Wayne Jackson. Hij nam me mee naar Memphis. Het was een droom die uitkwam, mijn eerste keer in de wieg van de soulmuziek! Wayne introduceerde me in de muzikale wereld van Memphis: Rufus Thomas, Willie Mitchell en zijn Royal Studios, Stan Kesler (songschrijver voor Elvis), ma-

nager Don Dortch, producer Sam Phillips en de afbrottelende Stax Studios. Ook de legendarische jazzpianist Phineas Newborn Jr. en Judy Peiser van het Center for Southern Folklore. Ze werd de jaren erna een sleutelfiguur in mijn research naar artiesten. Ik herinner me ook de legendarische songschrijver en producer Jim Dickinson die optrad in het Rum Boogie Café met de piepjonge saxofonist Lannie McMillan. De volgende jaren zou ik minstens één, meestal twee keer per jaar naar Memphis reizen.

Het festival

In 1988 organiseerde Graziano de eerste editie van het Porretta Soul Festival. Het was niet de bedoeling om er een jaarlijks event van te maken. Daar had hij niet de vaardigheden en de financiën voor, hoewel zijn werk als advertentieverkoper hem overtuigen maakte dan hij zelf vermoedde. Hij wist programmamaker Renzo Arbore te overtuigen om voor zijn laatste uitzending van het seizoen Rufus Thomas te vragen. Rufus trad op

Graziano Uliani en Otis Reddings dochter Karla in 1987 - © archief Graziano Uliani

Porretta Soul Festival 2007 - © Mattia Insolera / archief Graziano Uliani

David Hudson bij Hotel Helvetia, Porretta 2012 - © Luciano Morotti / archief Graziano Uliani

“ Je kan hier koffie drinken met Rufus Thomas en dineren met Mavis Staples. Dat is onmogelijk in een grote stad!”

mét The Memphis Horns en leden van The Radiants samen met zanger-pianist Eddie Harrison. Dat kon alleen maar omdat de Italiaanse tv de vliegtickets betaalde. Het werd een succes. De Italiaanse media waren lovend en ze gaven Graziano veel lof omdat het hem was gelukt om historisch legendarische artiesten naar Italië te halen. Eerst succes met Zuchero en daarna met het festival. Er veranderde iets in Graziano's hoofd...

Graziano overtuigde opnieuw producer Torpedine en Zuchero om voor de opnames voor zijn volgende plaat naar Memphis te gaan. Hij stelde The Ardent studio voor waar veel Stax-opnames

werden gemaakt. Hij vertelt: “Ik ging opnieuw naar Memphis en vroeg Rufus Thomas een gospelkoor samen te stellen. Niemand minder dan J. Blackfoot, Ruby Wilson, Homer Banks, Bertram en William Brown, Rufus zelf en enkele anderen onder leiding van koorleider Lester Snell waren bereid mee te werken. Op de sessies in Memphis deden ook nog Jimmy Smith, Stevie Ray Vaughan en Clarence Clemmons mee! Het album 'Oro, Incenso e Birra' verkocht tot op de dag van vandaag meer dan acht miljoen exemplaren...”

Dus de eerste editie was een succes. Hoe pakte je het vervolg aan?

Fundamenteel was het lezen van Peter Guralnick's boek 'Sweet Soul Music'. Dat was de basis voor mijn zoektochten naar legendarische artiesten. De trips die ik maakte naar het diepe zuiden van de VS waren geweldig. Het was ook zeer belangrijk dat ik deze artiesten kon vertellen dat ik muzikanten samenbracht die op hun originele sessies hadden gespeeld. Peter Guralnick kwam in 1995 en '97 naar Porretta, maar zonder de hulp van Wayne Jackson én Rufus Thomas was ik nooit zover geraakt. Deze mensen werden als familieleden voor mij. Ik ga minstens twee keer per jaar naar de States. Voornamelijk naar Memphis omdat ik daar ook een uitstekende relatie heb met het Stax Museum. Jaren aan een stuk stelde ik de

festivalband samen met muzikanten uit Memphis. vanaf 2007 vertrouwde ik meer op Californiërs. Eerst was dat de Austin De Lone band en daarna The Anthony Paule band met muzikanten uit de Bay Area. Met een betrouwbare band werken de artiesten ook beter. In Memphis zijn ze misschien

Larry Dodson van The Bar-Keys - © Luciano Morotti / archief Graziano Uliani

creatiever, maar de Californiërs zijn beter voorbereid en consistent. Maar mijn liefde voor de Memphis sound wint altijd!

Graziano legt uit dat het kernteam van zijn organisatie uit ongeveer 20 medewerkers bestaat, niet allemaal muziekliefhebbers, maar ze willen iets voor hun stad en land betekenen. Ze hebben respect voor wat het festival hen geeft. Ook zijn ervaring als reclamemanager komt hem goed van pas om genoeg sponsors te vinden. Hij zegt ook blij te zijn dat hij in de regio Emilia Romagna is geboren en woont. De mensen hebben daar een open cultuurgeest en zelfs de politici sympathiseren met het festival. Het is immers niet alleen een cultureel, maar ook een toeristisch en dus een economisch product.

Is de houding naar het festival altijd zo positief geweest?

Je moet weten dat Porretta een provinciestadje is van maar 7.000 inwoners. Het is sinds Romeinse tijden een thermaal kuuroord. We hebben hier dertien bronnen. Lorenzo I de' Medici (Il Magnifico) was een regelmatige bezoeker. Hij richtte hier een stem-kuuroord

op. Vele operazangers kwamen naar Porretta voor de weldaad aan hun stem. Ik moet toegeven dat de eerste jaren de acceptatie van het festival moeilijk verliep. Het gemeentebestuur was nogal sceptisch over het potentieel ervan. Maar de genegenheid van het publiek en de welwillendheid van de muziekcritici waren een grote steun. In het begin waren er zelfs mensen bang dat een soulfestival het land zou vullen met zwarte mensen (lacht heel luid). De spa-crisis begin jaren '90 (het verval van alle wellness hotels en oorden) was eigenlijk een geluk bij een ongeluk voor het festival en ik kon een leegte opvullen. Er kwamen steeds meer mensen voor de muziek. Nu hebben we dertien muurschilderingen met soulgerelateerde afbeeldingen en vier plaatsen genoemd naar soulartiesten. Nu is het een reden voor soulliefhebbers om zelfs in de winter naar 'Soulsville, Europe' af te zakken. Tijden veranderen en tegenwoordig werkt de hele gemeenschap mee. Nu wil Prof. Antonio Monti, de eigenaar van The Monti Group, en nu ook eigenaar van Terme di Porretta, het wellnessverhaal van deze stad laten herleven. Hij is ook nog eens een fan van het festival. De cirkel is rond! Ook voor de muzikanten is het een oase van positieve gevoelens. De meeste artiesten die naar hier komen, verblijven hier een week tot tien dagen. Ze ervaren geen stress zoals ze die ondervinden als ze op tour zijn, de ene dag in Berlijn en de volgende in Montreux... Hierdoor kunnen ze zich onderdompelen in een sfeer van menselijk contact en dat geldt ook voor de fans. Je kan hier koffie drinken met Rufus Thomas en dineren met Mavis Staples. Dat is onmogelijk in een grote stad! Je kan hier ook backstage komen of het podium op wandelen zonder tegengehouden te worden door security, omdat we gewoon geen security hebben! Het is een familiefestival zonder de pretenties van een grote organisatie.

Welke artiesten blijven je het meeste bij? Waar ben je trots op?

Dat is gemakkelijk: James Carr, Eddie Hinton en Dan Penn. Ze waren niet gemakkelijk te over-

John Ellison op het Porretta Soul Festival - © Giorgio Barbato / archief Graziano Uliani

tuigen, maar niemand neemt me dat af. Maar denk ook aan alle fantastische muzikanten die het Rufus Thomas Park zijn binnengewandeld: Wayne Jackson, Andrew Love, Floyd Newman, Ben Cauley, Joe Arnold, James Mitchell, Jack Hale, Chuck Rainey, Cornell Dupree, Billy Preston, Teenie Hodges, Bobby Manuel, Michel Toles, The Sweet Inspirations en Booker T & The MG's. Laten we niet vergeten dat een goede band de basis van alles is! Jammer genoeg heb ik nooit Johnnie Taylor, King Curtis, Richard Tee en Etta James kun-

nen krijgen. Etta stond geprogrammeerd, maar ze overleed te vroeg. Tot mijn grote spijt is er niet echt een opvolging. De jongere generaties houden van rap, hip hop of de moderne versie van rhythm-and-blues die totaal geen overeenkomst heeft met de muziek waarvan ik hou. Ik probeer wel jonger talent te zoeken want ze zijn er wel hoor, zoals vorig jaar J.P. Bimani. Het begon al in 1996 toen Davell Crawford eigenlijk die nieuw generatie inluidde. Dit jaar hebben we Robin McKelle en John Németh.

Als je de afgelopen 35 jaar bekijken, wat waren de mooiste herinneringen?

De geschiedenis én geloofwaardigheid van het festival is gelinkt aan vier namen: Wayne Jackson, Andrew Love, Rufus Thomas en Solomon Burke. Zij moedigden me aan om door te gaan en te bereiken waar ik altijd van gedroomd had. Het zijn echte vrienden geworden. Hun families participeren nog altijd, zelfs na hun overlijden. James Carr, Eddie Hinton en Dan Penn wilde ik altijd ontmoeten, ik had ze geïdealiseerd. Het mooie was dat de ontmoetin-

grote finale van het Porretta Soul Festival 2012 - © Nigel Beckwith / archief Graziano Uliani

Graziano Uliani ontving in 2017 de Keeping The Blues Alive Award uit handen van Art Tipaldi
© Roger Stephenson / archief Graziano Uliani

gen mijn verwachtingen bevestigden. Of het hilarische voorval met Cicero Blake die herstellende was van een gebroken heup. Hij kwam vast te zitten met zijn rolstoel in de lift van Hotel Helvetia. The Platinum Band die de show al was gestart en overtuigd dat hij er zo zou aankomen, werden gedwongen om drie instrumentale nummers te spelen tot de Civiele Bescherming Cicero uit zijn benarde situatie had bevrijd en hem haastig bijna letterlijk op het podium gooide. Ik denk met affectie terug aan de twee sympathieke Green Brothers (Al and Bobby) die door Bobby Manual terug in de muziekszene stapten en met een bang hartje naar Porretta kwamen, onwetend wat voor succes hen te wachten stond. Dat zijn de Porretta-mirakels: het herstellen van de geloofwaardigheid en het vertrouwen van minder bekende en vergeten artiesten. Als ik terugdenk aan de zangers, dan zijn de mooiste herinneringen bij de mannen Solomon Burke en Sam Moore (van Sam & Dave) en bij de vrouwen Millie Jackson en Shirley Brown. Dat waren degenen die door kwaliteit het meest de belangstelling van het publiek wisten te trekken. Natuurlijk was Rufus Thomas degene die het park elke keer op stelten zette. In 1994 trad Mavis Staples bij ons op, ondanks het feit dat ze moest worden geopereerd aan haar stembanden. Na al die jaren kan ik je vertellen dat zelfs de meest onplezierige voorvallen het bewijs zijn dat we alles overwinnen. In 2020 waren de meeste vluchten voor de artiesten al betaald en Covid-19 blies de boel op. Om

onze fans niet teleur te stellen, hebben we de film 'A Soul Journey', een documentaire over de geschiedenis van het festival, samengesteld uit fragmenten, gekozen uit alle filmbeelden ooit gemaakt. Het is nog steeds te bekijken op het Italiaans Rai-play-platform en op American Tubi.TV.

De toekomst

In februari 2017 ontving Graziano The Keeping The Blues Alive Award van de Blues Foundation. Maar eerder werd hij levenslang erelid van dezelfde Blues Foundation en ontving hij in 1992 het ereburgerschap van de stad Memphis. Daarnaast ontving hij verschillende eretekens en awards van de Amerikaanse Staat en de stad Memphis. Graziano kan niet stil zitten en sinds 2015 is hij co-

artistiek directeur van het Maspalomas Costa Canaria Soul Festival van het eiland Gran Canaria. Het is een magnifiek zomerfestival op een wondermooie locatie. Dania Devora is zijn zakenpartner. Samen hebben ze ook een lange samenwerking met Umbria Jazz en gebruiken ze vaak dezelfde residentiële band. Carlo Pagnotta, artistiek directeur van Umbria is een regelmatige bezoeker van Porretta. Hij zal 90 worden in augustus. "Hij is een eeuwige tiener, net zoals Rufus Thomas dat was. Dat geeft me hoop voor de toekomst. Ik hoop net zoals hem nog zo'n 15 jaar te kunnen doorgaan", zegt Graziano.

Hoe zie je de toekomst voor jezelf en het festival?

Ik blijf het herhalen aan iedereen die het me vraagt. Als ik van het festival mijn beroep had gemaakt, zou ik verschillende keren bankroet geweest zijn. Ik zelf ben de beste klant van mijn eigen festival. Gelukkig hield het publiek ook altijd van mijn gekozen artiesten. Ik wil verder blijven gaan met kwaliteit bieden en het publiek artiesten laten ontdekken die niet de kans hadden om zoals Wilson Pickett of Aretha Franklin van het grote succes te genieten. Dát is het geheim van Porretta!

Ik weet dat het minstens dertig jaar te vroeg is, maar met welke woorden zou je herinnerd willen worden?

Ik denk dat ik in mijn leven meer heb gekregen dan gege-

“Dat zijn de Porretta-mirakels: het herstellen van de geloofwaardigheid en het vertrouwen van minder bekende en vergeten artiesten.”

ven. Ik denk ook dat het belangrijk is om dromen te hebben en dat geluk er komt als je elke dag je best doet. De week na het festival begin ik al te denken aan de volgende editie. Zelfs de meest onervaren persoon herkent talent en sterke stemmen. Je moet altijd eerlijk voor je publiek en tegen je artiesten zijn. Dan ga je zien dat je altijd een goed resultaat krijgt! Maar om op je vraag te antwoorden... Ik zou graag herinnerd worden als degene die nooit een kans heeft laten liggen om Porretta Terme beter te maken.

www.porrettasoulfestival.it

De kinderen van Rufus Thomas: Vaneese, Carla en Marvell Thomas in Porretta
© Marchi / archief Graziano Uliani